

Onderstaande levensbeschrijving komt uit het boek: 'Zonen en dochters met een missie - Een boek over missionarissen uit Boekel en Venhorst', door Jan Meulemeesters c.s. (100 pagina's A4)
Uitgave: 2002, Heemkundekring & Missiecomité Boekel-Venhorst.

Wonderbaarlijke containervermenigvuldiging

Het Helmondse gezin Snijders leverde twee priesterstudenten, Antoon en Theo. Vader Johannes Snijders (1897-1958) en moeder Hendrica Kerkhof (1903-1979) kregen zeven zonen en vier dochters. Theo, van 28 november 1934 volgde in de oorlog de lagere school in een café, waardoor er wel een paar jaar bij inschoten. In 1947 volgde hij Antoon naar het kleinseminarie Christus Koning van de priesters van het H. Hart in Helmond. In het juvenaat in Bergen op Zoom deed hij staatsexamen-A. Het noviciaat deed hij daarna in Asten.

Hij vertelde hoe hij daar met een andere novice in habijt de gang moest dweilen. De novicemeester banjerde dan vanuit de tuin door de gang, zodat ze opnieuw moesten beginnen. Theo wilde Antoon volgen naar Brazilië, maar dit werd geweigerd met het argument dat de ouders dan bij geen van beide wijdingen aanwezig zouden kunnen zijn. Theo moest Frans studeren en werd studieprefect op Christus Koning. Toen het aantal studenten afnam, werd hij benoemd tot kapelaan in De Rips. Nadat pastoor Visser ziek geworden was en vervangen door een jonger iemand, achtte deze geen kapelaan meer nodig voor elfhonderd parochianen. Snijders fietste naar Boekel, omdat hij gehoord had dat pastoor Van Bakel een kapelaan zocht. Evenals in de Rips werkte hij hier vooral onder de jeugd. In 1975 bezocht Theo broer Antoon in Brazilië en hoorde dat daar werk in overvloed was. Hij diende opnieuw een

verzoek in. Maar doordat het militair regime in Brazilië streng selecteerde, duurde het nog een jaar voordat Theo aan de slag kon.

Hij gaat naar Fortaleza, een wijk van krotten van karton en blik van 4 bij 4 km, met 100.000 zielen. Hij zit daar alleen en moet zelf de taal leren. Als hij een taalfout maakt, zeggen de parochianen beleefd: "Komt u uit het Zuiden?"

Theo richt weer jeugdgroepen op, die de wijken in trekken op zoek naar zandvlooiën. Deze lopen voddenrapers op, op de vuilnisbelten; die vlooiën vermenigvuldigen zich onder de huid, en veroorzaken zweren. Zo richt hij zich eerst op de praktische problemen, om vervolgens het evangelie te preken.

Na zes jaar wordt hij gevraagd voor Apodi in het binnenland. Een parochie zo groot als de provincie Utrecht, met één hoofdkerk en eenentwintig bij-kapellen en 'gemeenschapshuizen'

(waarvan er één Nia Domo heet, zoals in Boekel). Veel parochianen wonen buiten het stadje aan ongeasfalteerde wegen in lemen hutten.

Een jeugdgroep in Apodi heeft in die tijd problemen met de vorige pastoor en maakt ook Theo zwart bij de bisschop. Na een goed gesprek zit hij er nu na negentien jaar nog. Er zijn intussen tweeënvijftig jeugdgroepen, die 's zondags diensten in de bij-kapellen verzorgen. Elke tweede zaterdag van de maand komen deze groepen in de pastorie bijeen om activiteiten en problemen te bespreken. Om ze te stimuleren, worden regelmatig picknicks of reisjes gepland. Een actie in Nederland voor twee containers met hulpgoederen wordt een succes; maar de douane in Fortaleza houdt ze zestien maanden vast omdat ze geld willen zien. Uiteindelijk komen drie containers in Apodi aan: de onkosten kunnen makkelijk betaald worden uit de wonderbaarlijke con-

tainervermenigvuldiging. Met hulp van jeugdvriend Jan van Bokhoven richt Theo een eerste coöperatie op op een sitio. "Een sitio is 60 bij 80 hectare groot met in het midden een waterput, die met ondergrondse leidingen het hele perceel van water voorziet. Verder is er een tractor met ploeg voor alle coöperatieleden. Voor de eerste levensbehoeften worden bruine bonen, rijst en maïs geteeld." Katoen lijkt een prachtig handelsgewas, tot de katoenkever de oogst opeet. Een Amerikaan vertelt dat de kever is uitgevoerd om de eigen Amerikaanse katoen te beschermen. "Water is er altijd te weinig, waardoor veel oogsten mislukken. De regering laat zich weinig aan de buitengewesten gelegen liggen, behalve bij de verkiezingen. Dan worden stemmen gekocht met T-shirts en andere cadeautjes." De paters proberen hun parochianen enig politiek

besef bij te brengen, maar ze moeten dat voorzichtig doen, want overal zijn spionnen bereid de pastoors bij de bischop aan te klagen.

Theo heeft intussen heel wat bereikt. Hij heeft vijf kapellen, dertien gemeenschapshuizen en drie naaiateliers gebouwd waarvan twee met geld van de zusters van Schijndel. Theo richt een kastanje-, limonade- en koekjesfabriek op, die drijft op de caju-vrucht. Eerst wordt de vrucht uitgeperst tot een vitaminerijke limonade. De vaste vrucht wordt gebrand tot cashewnoot en uit de pulp worden koekjes geperst. De noten worden verkocht; de limonade en koekjes worden via de gemeente uitgedeeld op de scholen als aanvulling op het middageten, dat door de gaarkeuken van de school wordt bereid. De scholen worden intensief gebruikt: vier groepen per dag. In de buitenwijken zitten vier

klassen bij elkaar; de klassen 5-6-7-8 gaan naar de stad. Inmiddels zijn er dertien coöperaties. De werkloosheid in Apodi is enorm, nadat de enige industrie: een bananenkoekjesfabriek, failliet ging. Werklozen proberen gebruik te maken van 'as-sentamentos': ze bezetten 's nachts onbewerkt land; wat de volgende dag nog bezet is, mogen ze bebouwen. Als tegenmaatregel jagen grootgrondbezitters koeien op het land: dan is het 'bewerkt.' Politici beloven grondhervorming, maar het is vaak eigen familie eerst. "Som-mige grootgrondbezitters vragen juist boertjes om te komen: kunnen ze een goede prijs maken voor grond waar ze toch niets mee doen."

Theo wil in Apodi blijven, zolang hij gezond blijft, want zijn hart ligt bij de bevolking daar. Dat hij geweldig blij is met de steun uit Boekel, laat hij veelvuldig weten.

Pater Theo Snijders in gesprek met leden van de jeugdgroepen

Op 8 juni 2025 is in Boekel een monument onthuld voor de Boekelse missionarissen. Tijdens de voorbereidingen voor het realiseren van dit monument is geprobeerd de levensverhalen van deze missionarissen zoveel mogelijk (verder) vast te leggen.

Hieronder een aanvulling op bovenstaande levensbeschrijving, geschreven door Jan & Riky Meulemeesters, in mei 2025.

Pater Theo Snijders kwam om gezondheidsredenen in 2010 terug naar Boekel. Hij ging kerkelijk assisteren in de hem vertrouwde Boekelse omgeving. Toen het moeilijk werd zelfstandig te blijven wonen, verhuisde hij naar zorgcentrum Sint-Petrus. Na een pijnlijke val knapte hij niet meer op. Op 23 maart 2022 overleed hij op 87-jarige leeftijd. In een plechtige heilige mis op 29 maart werd hij herdacht, en hij werd begraven op het kerkhof in Boekel.